

ТАРМЛАДН

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 17.

У Новом Саду. 25. децембра 1907.

Год. I.

Јаков и „даљши прасци“.

Јаков (кашацитура своје прасце и тшиа или): Гици, гици, прасци моји. Знам да сте гладни, њушке једне. Ал' не бојте се, док сам ја бојтар у Кошута, и док је даљског кукурузе, не ћете ви гладозати, моје гладнице.

У
Б
Е
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

ЧЕСТИТ ВАМ БОЖИЋ СРБИ!

Христос нам се роди!

(Новог патријарха Св. Јакова, посланица својој верној пасивној хришћанској пастви. Читај П. свеску »Швигара«, прву старану а срећу китицу).

Чујте ме изроди
Христос нам се роди,
Поздрав вам од Јаше,
Кошутовске снаше!
Христос нам се роди,
Роди се за цело,
Али радикали,
Не верујте, браћо,
Његово начело.
Јаша вам то каже,
А он вам не лаже,
Тако »Швигар« вели
Тиме вас весели.
С нами је поп Божа,
Држите се ножа!
Па је нами стига,
И није нас брига!

Газте српске школе,
А са Српством доле,
За Кошут-Фућека,
Сви будите сека.
За њих сви нек грбе,
Клеветају Србе.
И млади и стари,
Свак нек измећари,
У таљиге вуче
Док нас не дотуче.
Али мени стига,
Па ме није брига.
Христос нам се роди
Роди се зацело
„Не ферманте браћо
Његово начело.“

Стармлади.

Божићне прасе.

Ове године сам купио случајно два прасета, а дешавало се много Божића, па ни једно. Шта ми је било да купим два, не знам ни сам, сигурно сам имао новаца, а рекох јефтини су. Претплатници ме поплавили претплатом, кò Нови Сад шпијуни из Србије. Уз пут ме је свако питао, пошто је било, господине? Пошто „геџа“, а пошто „шанта“ и већ т. д. Испрва сам одговарао 5 круна једно, а 7 круна друго. Али како ко прође, а он се већ из далека смеши и виче: „аха прасици!“ и одмах је следовало: „пошто су били?“ — „Нису скупи!“ Ја сам разумем се, свакоме тачна објашњења давао, али кад сам видео, да обавештајима никад краја, а ја сам, још пре, но што су ме питали, већ из даље викао: пет, седам! Путем, ко ме је год срео, смешкао се на прасице. Само кад сам дошао кући жена ми се нешто љуто намрштила: „Куд си у ђавола донео два? Шта ћеш са два прасета?“ Та рекох: „Жено, нек је пар. Кад је вашар, нек је вашар.“ — „Зинуло ти срце на прасице, ко радикалима на Даљ“. Па рекох: „Не морам их ја сам појести — ко „неко“ диспозициони фонд у Србији. Могу дати и другоме!“ — „А коме?“ — пита жена. — „Па ето, као на прилику: њушку би могао дати Жарку-„тумачу“. Он и тако воли да рије по аутономији, а могао бих је дати и србијанским шпијунима, да лакше на њуше оне који — осуђују тиранију под „светим стањем“, а добро би дошла и Тамановићу, да пронађе све оне, који његову деспотску владавину не одобравају, те да их вргне у тамнице. Најпоследне би шкодила ни нашим шовенима, да на њуше њоме словачке падајнице и Србе који теже „преко границе“. Уши би могао дати Јаши Томићу. Он и тако почиње мало глумити (а Српство се сасвим глуми), па би му и те боље стајале него његове. Онда би са тим прасећим ушима могао рећи: „Нисам више магарец“ — бар би му се веровало. А најпоследне не би уши, ако су баш клопаве, на одмет биле ни др. Сосу. Језик —

радикалским посланицима на угарском сабору (и ако иначе ван сабора не оскудевају у језику) или др. Ђури Красјевићу, презешу радикалне странке, и тај би му боље пасовао него онај његов „босански“. Очи — Србима бирачима у Хрватској, да их добро отворе, те радикалске Фућекове потркуше не бирају. Зубе — би могли дати Банфију. Од их је и тако иступио на народностима. Мозак би могли дати шовенима — пола, а пола радикалским телићима. А шупљу главу би дали др. Сосу, нека буде пар. Сланину и чварке би дали Фућековој праљи Томашићу, нека прави од њих сапун за прање прљавог веша Фућекештине. Маст др. Франку — (на жалост он једе само гушчију *вр. слагачева*) и и „Врачу“ јер они су већ навикли, да их „озго“ и „оздо“ — подмазују. Кожу др. Миладиновићу, у Старој Пазови, да се има ово на чему вежбати — у адвокатској пракси. Ноге »Застави“, Српском Гнуснику“ и „Народном „пријатељу“ да би се и даље могли утркивати у лагању. Папке уреднику „Нашег Добашара“, »Народности« и »Врачу«, јер изглед је, да ће их одрешити од »претплате јасала, — те ће у скоро отегнути папке, па нека им се бар ови нађу у резерви. Жуч — једном „објективном“ позоришном »кретичару« за случај ако му опет усахне у мастионици — и у глави. Венику Томашићу, да може надувати нову »народну странку«. Цигерицу, и опет др. Красјевићу. Тај ће човек добити сушицу од силног говора у заједничком сабору. Стомак — народностима у Угарској. Срце — богаташима да се сете потлачених Срба у Старој Србији; и министру Настасу Целатовићу — да им не црвени због »два Новаковића; а не би на одмет био ни Апоњију. Бар би лакше подносио Бјернсонове и Толстојеве шамаре. Реп — половину Јанку, пакрачком »детету«, а половину с приврепком заједно, Бенину. Они су и тако рептил радикалски, код којих је све без репа и ушију. Једном речју: стока без репа.

Остале су још кости. Те бих дао пок.

Јоти да је жив. Боље и кости глођати — него празне јасле, а овако ћемо их оставити за доцнија времена, за познате јаслаше, — нека им се нађу, док им се испразне јасле.

Ето тако сам расподелило ово друго гецаво пресе нашим радикалима, па сад ако је још какав „рест“ остао, нека са њиме омасти брк славно уредништво „Швигара“ и нека му је на здравље!

Репертоар срп. нар. позоришта.

Саставља друштво за „штедњу“ и узајамно потпомагање.

„Као шиле у кучинама“. Шаллива игра са заплетом од Ракодцаји фућека. Музика од Векерла.

„Ракија“ (без казана! — види огласу „Застави“) Врло поучан комад за критичаре чија дела не могу да издрже даске, од које се лако добија вртоглавица.

„Кад човек стари“. Обешењачка прича од Јакова Сомића. У стихоклепана од једног кандидата за гњаваторску појезију.

„Шоља црне кафе“. „Истинит“ догађај од истог писца с истом тенденцијом из блиске прошлости.

„Ревизор“. Јако потребан комад за Карловце и Даљ.

„Карлова (Хедерваријева) тетка“. Комад из најновијег покушаја изигравања тејатора у хрватској — од фијаска.

„Барнум фразер Kränk“. Рекламни комад са виком и дреком. Врло згодан каса Stück. Написала гђца Абендњача, приликом своје девичаске 40. годишњице.

„Мафија Штурмарти“. Комад из друштва за штурмирање народних фондова и министра у Пешти.

„Вештица“. Жалосна мађаронска игра од „заставе“. Музика у „готовини“.

„Врачара“. Влашка игра од проте Боже. Врачање и бајање око спахија.

„Крајишковиња“. Пучки игроказ од радикалских опсенара, са отровним змијама и другом жгадијом. I. чин: Лепа Крајина. II. чин: Нападај на Крајину. III. чин: Насадај „Гнусника“ IV. Чин „Радикалци — и мотка“ V. чин „Маргин из Загреба“.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

СВИЊСКА ДРЕКА.

Прасици су баш доспели сад за клање,
Међ Србима у Угарској красно стање,
Јаша Томић оштри ноже, нека, нека,
За то Српству пара уши, свињска дрека.

Др. ЖЕЖИЋ.

Из гњаваторске појезије пасивних
хришћана.*)

Дош'о месец децембар; иде Божић бата.
Сутра ће нам, прексутра, отворити врата.
Христос нам се родио, родио, зацело,
Али мало вермају његово начело.**)

*) Из »Швигара« II. свеске, на првој страни трећа мномирна китица.

**) То је Јаша »делом« посведочио; а кад радикали ни Бога ниги Христову науку не вермају — од куда се може од њих изискивати да вермају друге Србе, родољубе.

Пр. Ур.

Признаница.*)

Преко 14 круна словом четрнаест круна аустр. вредности Које сам Долуотписат за зидарску Радњу Оправке код Господини васе Јовановића учитеља Лице са сокака одеро на после јонет изрепериро и Двапут окречијо Овим признајем Дасам из Њколске касе од касира исправно и у, готовом примијо и квитио.

Јован Прокић,
мавор мајстор.

*) Препис са оригинала.

Признаница.*)

Преко 24 круне словом Двадесетчетир круне које сам долу подписат за зидарску Радњу оправке Овим признајем Прво. Код госпр Паје шпоркер са 2 подерана изидо и олецијо 2, Код госпојце Јовановићеве један подеран запушијо и на кров под цреп подвуко 3. код госп. Стеве над главом рагастов узидо 4, код Радновића кујну окречио овим признајем двадесетчетир круне.

Јован Прокић с. р.
мавор.

*) Препис са оригинала.

ТО ЈЕ ВЕЋ ПРОГРАМ.

У Даљу излази лист, који овако гласи: Народни повца, рукописи и писма шаљу се уредништву и администрацији »Народног Пријатеља« у Даљ. То је већ програм.

Духовите шале из »Швигара«

(уз чешање табана свако се мора смејати).

Г. О. В. . О. Ми ниемо покренули »Бич«, него само »Швигар«. Ако дође време да покренемо »Батину« или »Доронгу« онда нам изволите послати поново Вашу песму«. — Богме цепенаница имају доста у редакцији, а имају и »Доронгу« у др. Сосу.

Како ко.

Једна глумица, после представе у којој је играла ролу неког мушкарца, рече своје управитељу.

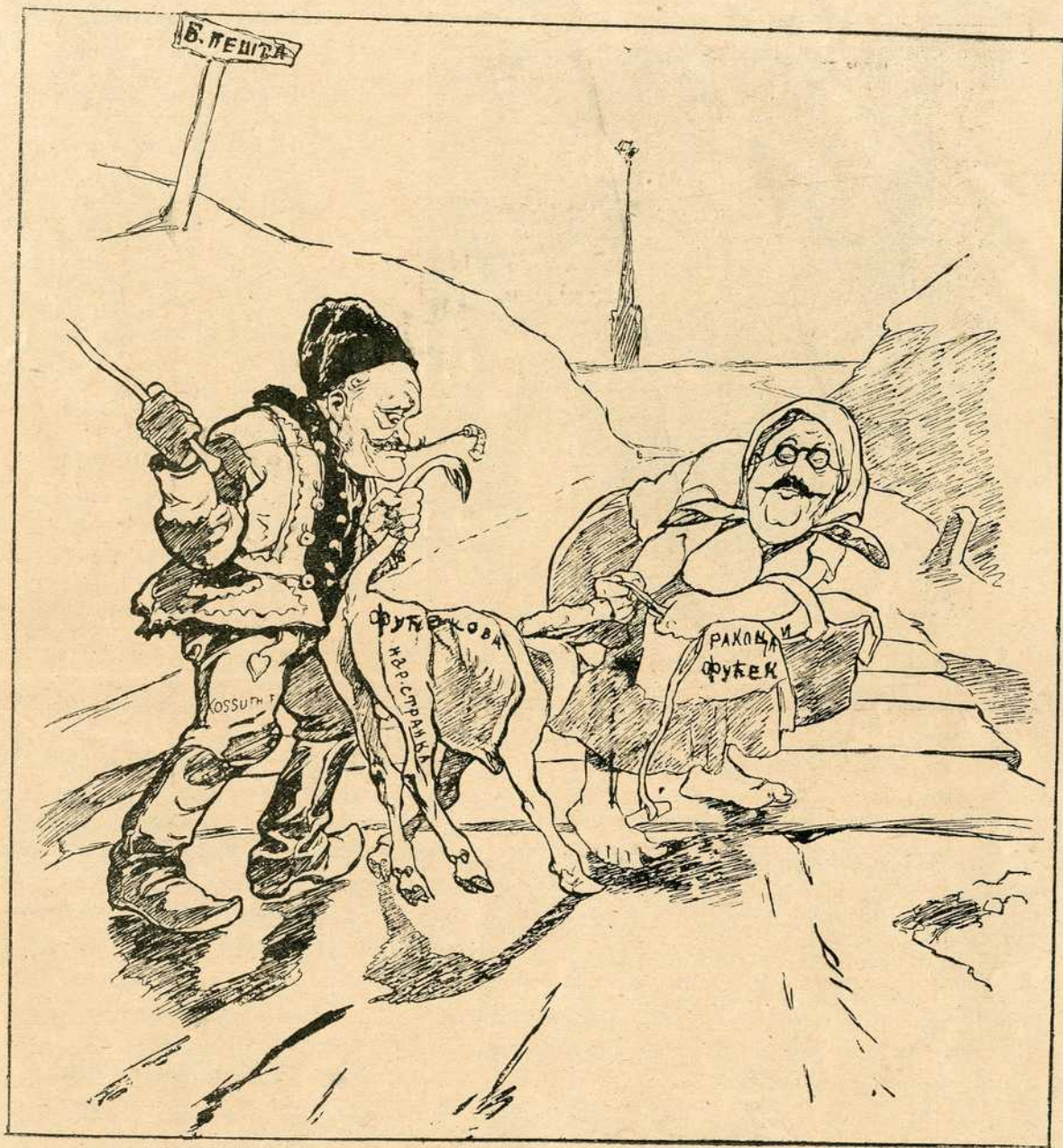
— Јед' те да сам врло лепо представљала мушкарца?! Смела би се опкладити да је бар половина публике држала да сам мушко!

— А ја бих — рече управитељ — смео да се опкладим, да је она друга половина публике пасигурно знала да сте — женско.

Прислушкивало.

Терају марву на вашар у Пешту.

Гошут: Пази овом марвинчегу баи се не иде на вашар. Ко да зна, да ће на кланицу. (Заврће му реп.)

Фуџек (пола као стрина а пола као Векерле): Заврћи, заврћи му газда мало реп.

Гошут: Пази само ти, да не седнеш на стражњицу.

ТЕЛЕГРАМ. АТЕЈИСТЕ. У целој божињној »Застави« нема Христос се роди!

Маџарски „свирачи“ — у Босни.

Свирачи (свирају и певају):

Кошут Фрања поручује,
Босна нам се прикључује,
Зелени се трава росна,
Маџарска је сада Босна
Eljen a hazai!
Измећаре добро плате,
Где си сада Јашо брате,
Хеј изрода, рода мила
Босна би сад наша била,
Eljen az izmetjárás!

Франкове језуите:
Јоште Босна, ниј' пропала,
Ал ће пропасти!
Високо се буде стала,
Швапској допасти.
Хура, нек се хори,
Где се швапски говори!
Hoch, dreimal hoch!

Србин (из прикрајка);
Од лудијех попова,
Луда је и молитва.
Не решава луда дрека,
Још Срб своју није рек'а!
А кад Србин рекне своје
Купиће те прње своје,
Живела Србадија!

Божјињи колачи.

Умесио их Др. Ериц кврц, и шаље:

— Шаку, лицидеру Живковићу, у ме-
сто оне коју му је приликом последње
епарх. скупштине, пришио др. Свињарев
— јер изгледа да је он без шаке.

— Месец, Др. Ивићу, код њега је и
тако сад помрчина у глави и џепу, не
би ли му осветлио пут за управитеља
манастирске штампарије.

— Здравље, од даљског кукурузног
брашна, Пишпек Габору. Да не мора ићи
на Ривијеру.

— Квочку с пилићи, Јашини Мркиши. Да
се може вежбати у очигледној настави за
говор на сабору.

— Гувно Др. Жарку Миладиновићу
и поп Божи да имају где крунити даљски
кукуруз.

— Волове, Јашиним телићима, за очи-
гледну слику своје будућности и мађ. по-
словице: »Tanulj tino ökör lesz belöled!«

Кад је управитељ комичар.

— Ја ћу, г. управниче, узети декла-
мацију „На Олимпу!“ за ангажман, као
на пробу.

— Немојте тако високо... Ниже, ни-
же... кад паднеш да се бар не угруваш.
„Коклен.“

Страшан сан.

Један албицијозан глумац.

(Колеги): Баш сам данас страшан сан
уснио. Публика ми је после представе
испрегла коња из кола — а ја сам мо-
рао вући кола. Глумац.

На телефону.

— „Хало!“
— »Централа!“
— «Молим, госпођице: 48 — и 67.
— „Хало! Ко говори?“
— „Овде Ракодцаји.“

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

WWW.UNILIB.RS

Л И С Т А К.

Министарско прасе.

Ви сте сви, разуме се, јели о Божићу прасе. А знате ли шта сам ја јео? Првог дана Божића јео сам супу и римфлајш, другог дана Божића јео сам такође супу и римфлајш, а трећег дана сам ручао крменадле, колико да и за мојим столом замирише свињетина.

Остао сам без прасета и то, замислите, пошто сам га већ и сагледао, пошто сам га имао у својим рукама.

Купио сам лепо прасе као и сваки други домаћин што је купио и то још у петак, кад су били јефтинији. Донео га кући и сви смо га редом пипали и узвиквали: »Охохо!« Прво сам га пипнуо ја и узвикнуо: »Охохохо!« па онда моја жена, па ташта, па свастика, па деца, па онда и куварица. Сви су га редом пипнули и узвикнули: „Охохохо.“

Па не само то, него сам по савету таштином звао и попа, те да очита прасету пре но што ће се заклати. И кад је све то било готово, пришли смо мирне душе редовним пословима.

Жена је измила децу и везала им грдне чалме око главе; ташта је метла слачица око врата да јој попусте жиле и огрнула се једним ћилимчетом на села крај фуруне; свастика је кројила и поправљала на себи неку белу балску халћину; жена, разуме се, метла је два кромпира и везала главу а на руке накла беле рукавице те их чисти бензином; куварица је обукла моје старе чизме, да би могла у снегу трести ћилимове а ја сам се бријао.

И у сред те идиле, кад је свако био на свом послу, улете куварица с метлом у собу и дрекну:

— Утече прасе!

Можете мислити како пуче тај глас као бомба. Цикнусмо сви једногласно па нададосмо се за прасетом. Напред ја, голглав, насапуњен, са пешкиром везаним око врата; замном моја жена, са кромпиром око главе и белим рукавицама на рукама, па за њом ташта са слачицом на

врату и огрнута ћилимом, па онда свастика са балском сукњом, за њом куварица са чизмама на ногама, оружана метлом и за њом »двоје деце лудо« са чалмама око главе.

Ја сам лично предузео команду над том војском. Непријатељ је нагло узмицао али смо и ми стално напредовали и то без икаквих жртава Једино што је уз пут ташти спала слачица а жени кромпири. Иначе је у мојој војсци владао врло крепак дух — одважно је летела напред ка победи.

Прошли смо тако две три улице београдске, док тек непријатељ улете у нечију авлају. Ја одмах предузем енергичну команду и распоред војске. Тешку артиљерију — жену и свастику — распоредим по авлији, тако да могу доминирати целим тереном; куварицу поставим у позадини код нужника а стрелце, децу с чалмама, распем у ланац. Ја сам предузем извидницу.

Рачунали смо да је победа сигурно наша али, разуме се, у ратним походима и најситнија околност измени ток борбе. На плоту је била једна руна кроз коју се прасе провукло и отишло у сасвим другу малу. То значи да би свака даља борба била узалудна.

Вратили смо се с бојишта као Наполеонова војска из Москве. Снег је вејао а засипао стазе, ја сам ишао напред погнуте главе а за мном моја војска сломљена и сатрвена... А снег је и даље вејао, вејао, вејао а неко тамо у далекој мали, већ је ваљда пипао моје прасе и узвикивао: »Охохохо!...«

И док сам ја очајно очекивао Божић, дотле ме је тешио једино глас да је п. г. Министру Унутрашњих дела тако исто утекло прасе. Замислите тај малер, да и г. Министрово прасе утече, да и г. Министар остане без прасета као и ја; да ја и г. Министар будемо исте судбине.

Замислите још ако су г. министрово и моје прасе били у договору и на тај начин створили извесну везу измеђ наших двеју кућа?

Али г. Министар, разуме се, није као ја организовао војску па јурио за пра-

сетом. Он је просто телефоном јавио у-
прави вароши Београда.

— Ало.

— Ало!

— Утекло ми прасе.

И сад замислите старешине квартова,
па замислите писаре и замислите да се
све то догађа о Божићу а да се о Новој
Години припремају извесна унапређења.
Можете мислити већ како је сваки писар
у себи помислио:

— Но, ово ми прасе може још и кла-
су изградити.

И онда, свако је легао на посао. Ви-
диш тек иде писар из кварта варашког
а за њим жандар и носи прасе. Иду пра-
во министарској кући.

— Г. министре. Част ми је извести
вас, да сам предузетом истрагом одмах
пронашао прасе.

Мало после, видниш упутио се писар
кварта врачарског а за њим жандар и
носи друго прасе:

— Г. министре, част ми је...

Не прође ни двадесет минута а ево
га тек писар кварта савамалског и за
њим жандар, носи треће прасе.

— В. министре част ми је...

Већ три прасета грокћу у г. мини-
стровој авлији и већ три писара сањају
класу а ево га и четврти — писар квар-
та дорћолског и за њим жандар, и носи
праसे:

— Г. министре. Част ми је извести-
ти вас, да сам таки нашао изгубљено прасе.

Мало за тим а стигоше једна кола.
Из њих изађе комесар топчидерске поли-
ције и са њим жандар носи прасе.

— Замислите, г. министре, утекло је
чак у Топчидер, ал одмах сам га нашао.
Не може оно мени промаћи.

Најзад стиже и писар кварта пали-
дулског и за њим жандар носи — Ћу-
рана. Није нашао прасе, ал све једно,

нашао је Ћурана а неће ваљда због те
ситне околности да изостане иза својих
другова.

— Ама ја нисам изгубио Ћурана! —
виче г. министар.

— Јесте ли ви сигурни, г. министре,
да то није био Ћуран?

И тако, док сам ја остао без прасета,
у г. министровој авлији грокће по један
преставник свакога кварта а по један пи-
сар у свакоме кварту очекује унапређење
о Новој Години.

Да сам нешто ја министар полиције
па да ми утече прасе, ја бих јавио рас-
писом свима окружним начелствима да ми
је утекто прасе.

ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

С. В у К. И ми смо тога уверења да то
измењарско ћапрдало није требало ни у шта
зарезивати, још мање њиме ступце поганити.
Српском ратару још није врана мозак попила,
да не уме разликовати добро од шуге. Данас
хвала Богу многе радикалске ратарске читаони-
це држе „Стармладог.“ Па кад виде да измењар-
ишвиде не узимају у обрачу српске школе,
нити се усуђују њихове гесе Аноњија Кошута
и Фућека у својој упирачи сликати, па чак ни
спомињати него на против уједињене честите
Србе и Хрвате гадуром називати — они просто
пљуну и те трице баце из руку и читају »Стар-
младог« у сласт. Листови којима су »уста за-
везана“ и »ноге спутане“ — добри су само за
брисање — прашине. Глисте које се гојазнима
увлаче — не треба чачкати, нити се њима
смрадити. На те паразите се човек само може
зградити. На што им онда неку важност припи-
сивати.

Мил. С - Њ. Сомбор. За то је на додатку у
»Врачу“ опет штампан онај одговор, на нас у-
пућен — јер се исти даје лако за Ђосну изва-
дити. У осталом, видимо да после оног пљуска
моралних шамара — власница тражи још неког
ђавола. Ми имамо у руци многа оригинална пи-
сма о питању и одговору о босанским јаслама
— видимо да ће мо их морати почети сва од
реда штампати, без икаква коментара. Нека она
говоре.

Цена је листу: на годину К 8, на $\frac{1}{2}$ године К 4, на $\frac{1}{4}$ године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16.ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата
се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Хаџић-Светићева улица број. 6.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија д. д. Браника, Н. Сад.